

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 08/29/2013
Spisová značka: 29 Cdo 3844/2011
ECLI: ECLI:CZ:NS:2013:29.CDO.3844.2011.1
Typ rozhodnutí: USNESENÍ
Heslo: Přípustnost dovolání
Společník
Společnost s ručením omezeným
Dotčené předpisy: § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.
§ 130 obch. zák.
Kategorie rozhodnutí: E

29 Cdo 3844/2011

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Šuka a soudců JUDr. Filipa Čilečka a Mgr. Milana Poláška v právní věci navrhovatelky **R. F.**, za účasti společnosti **Dům Janského 2248, spol. s r. o.**, se sídlem v Praze 5, Janského 2248, identifikační číslo osoby 49688332, zastoupené JUDr. Antonínem Navrátilem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Na Florenci 1, PSČ 110 00, o určení práva, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 76 Cm 233/2008, o dovolání společnosti Dům Janského 2248, spol. s r. o. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. března 2011, č. j. 14 Cmo 640/2009-57, takto:

I. Dovolání **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. března 2009, č. j. 76 Cm 233/2008-26, vyslovil neplatnost usnesení přijatých společníky společnosti Dům Janského 2248, spol. s r. o. (dále jen „společnost“) mimo valnou hromadu o schválení řádné účetní závěrky za rok 2007 a ponechání vykázaného zisku za rok 2007 ve společnosti za účelem snížení ztráty minulých období, oznámených společníkům dne 10. července 2008 (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok II.).

V záhlaví označeným usnesením potvrdil Vrchní soud v Praze k odvolání společnosti usnesení soudu prvního stupně (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

Proti usnesení odvolacího soudu, a to výslovně „v celém jeho rozsahu“, podala společnost dovolání, jež Nejvyšší soud podle ustanovení § 243b odst. 5, § 218 písm. c/ zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), odmítl jako nepřípustné.

V rozsahu, ve kterém směřuje i proti té části prvního výroku napadeného usnesení, jíž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně i ve výroku o nákladech řízení, a proti druhému výroku usnesení o nákladech odvolacího řízení, je dovolání objektivně nepřípustné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2002, sp. zn. 29 Odo 874/2001, uveřejněné pod číslem 4/2003 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Ve zbývajícím rozsahu, v němž směřuje proti potvrzujícímu výroku usnesení ve věci samé, může dovolání být přípustné pouze podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. (o situaci předvídanou v ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. nejde), tedy tak, že dovolací soud – jsa přitom vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně jejich obsahového vymezení (§ 242 odst. 3 o. s. ř.) – dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam.

Nejvyšší soud však napadené rozhodnutí zásadně právně významným neshledává, neboť dovoláním zpochybněný závěr, podle něhož představuje nedoručení návrhu rozhodnutí společníku společnosti s ručením omezeným v rozporu s požadavkem § 130 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), podstatné porušení práv dotčeného společníka, je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu.

V usnesení ze dne 20. června 2012, sp. zn. 29 Cdo 1717/2011 (které je veřejnosti dostupné – stejně jako ostatní rozhodnutí dále označená – na webových stránkách Nejvyššího soudu), Nejvyšší soud vysvětlil, že je-li akcionáři znemožněna účast na valné hromadě, jde o podstatné porušení jeho práv; tyto závěry se prosadí i v poměrech společnosti s ručením omezeným, a to i ve vztahu k rozhodování postupem podle § 130 obch. zák. Jak v témže rozhodnutí Nejvyšší soud doplnil, skutečnost, že společník neměl možnost ovlivnit vahou svých hlasů výsledek hlasování, není sama o sobě důvodem k závěru, že porušení zákona či stanov (společenské smlouvy) nemělo závažné právní následky (v této souvislosti nelze přehlédnout, že rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. listopadu 1997, sp. zn. 1 Odon 74/96, jehož závěrů se společnost dovolává, byl přijat při výkladu obchodního zákoníku ve znění před novelou provedenou zákonem č. 142/1996 Sb., kdy předpoklady, za nichž soud nevysloví neplatnost usnesení valné hromady, nebyly ustanovením § 131 obch. zák. upraveny).

V souvislosti s výše uvedeným lze poukázat i na význam práva společníka podílet se vahou svých hlasů na přijímání rozhodnutí postupem podle § 130 obch. zák. (srov. k tomu např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2013, sp. zn. 29 Cdo 2838/2011), jakož i účel úpravy přijímání rozhodnutí per rollam (srov. obdobně k účelu svolání valné hromady např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. ledna 2008, sp. zn. 29 Odo 1429/2006, uveřejněné pod číslem 22/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. října 2011, sp. zn. 29 Cdo 66/2011).

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243b odst. 5 věty první, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o. s. ř., když dovolání společnosti bylo odmítnuto, a navrhovatelce podle obsahu písemnosti nákladů dovolacího řízení nevznikly.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z části první, čl. II bodu 7 zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

V Brně 29. srpna 2013

JUDr. Petr Š u k

předseda senátu